

GENNEM VERDENSALTETS
TOMRUM

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

1. KAPITEL

Afstande i verdensrummet

Vi ved alle, at verdensaltet udgør et uendeligt rum, i hvilket der svæver et utal af mælkeveje, stjernetaager, sole og planeter. Vi ved også, at der imellem disse sole og mælkeveje er umådelige afstande, ja afstande, der er tusinder af gange større end det rum, de nævnte sole og mælkeveje selv indtager. Hvorfor er der nu så gigantiske afstande imellem disse makrokosmiske partikler i verdensrummet. Hvorfor kunne disse sole og kloder ikke ligge meget nærmere hinanden? Nej, det kan de ikke. Hvis de store afstande, som nu gør sig gældende imellem himmellegemerne, ikke eksisterede, ville der umuligt kunne udvikle sig det fysiske liv, som vi lever i.

Vi ved alle, at hvis jorden nærmede sig

solen, ville den til sidst komme ind i et område, hvor alt liv på dens overflade ville tilintetgøres af solens lys og ild. Ligeledes ville dens liv til sidst fryse ihjel, hvis den fjernede sig bort fra solen. Der er således et særligt bestemt formål med disse gigantiske afstande mellem verdenerne i rummet. Disse er særligt beregnede til gunst for udvikling af liv. Uden de store afstande mellem de nævnte verdener eller himmelleger ville der ikke være plads for disses livsnødvendige bevægelse. Uden disses bevægelse ville der hverken kunne opstå tid eller rum, dag eller nat, vinter eller sommer. Den fysiske verden ville være totalt ubeboelig for bevidst liv. Men nu er det modsatte tilfældet.

2. KAPITEL

Stjernesystemets fremkomst og forsvinden

Den fysiske verden er i høj grad udtryk for liv. Men dette liv er koncentreret i tomrummet om de lysende stjernesystemer, vi ser på den klare nathimmel. Alle disse lysende stjerner eller stjernesystemer er alle kommet frem af tomrummets mørke. De ligesom udgør et produkt af dette tomrum, ligesom vi ser dem igen forsvinde ind i mørket og bliver usynlige og kun efterladende sig det romme rum.

Vi har altså for os et gigantisk tomt rum, i hvilket verdener kommer til syne, og i hvilket de igen forsvinder. Da noget ikke kan komme af ingenting, ligesom noget heller ikke kan blive til ingenting, oplever vi her en fiktion. Vi ser, at lysende tåger ligesom opstår af intet. Disse tåger fortætter sig igen til sole og mælkeveje, kulminerer i lys- og varmetilstande for derefter atter igennem umådelige tidsrum at gå sin tilintetgørelse i møde, opløses i mørket, blive til intet i verdensrummet.

Da noget som nævnt ikke kan blive til af intet, kan denne himmellegemernes fremkomst i verdensrummet umuligt udgøre en stoffernes eller materiernes første begyndelse. De må i en lige så udstrakt grad have været til stede allerede før, de blev til de gaståger, sol- og klodedannelser, vi ser for vore øjne ude i verdensrummet.

Da noget ikke kan blive til intet, kan himmellegemernes opløsning og forsvinden i verdensrummet heller ikke være den stoffernes tilintetgørelse eller det totale ophør af materierne, som vi ligeledes ser med vore fysiske øjne. Dette gør det til kendsgerning, at materierne kan fremtræde i en tilstand, hvor de ikke er tilgængelige for vore fysiske sanser. Og der hvor materierne eller stofferne ikke er tilgængelige for vore fysiske sanser, der kan vi naturligvis intet sanse. Men der hvor vi intet kan sanse og derfor ingen som helst detaljer kan opleve, der kan vi kun opleve tilværelsen som tomrum.

3. KAPITEL

Tomrummet er en åndelig verden

Når verdensaltet viser sig for os som et gigantisk tomrum, i hvilket den materie, som udgør sole og mælkevejene, kun fylder overordentlig lidt, er det således absolut ikke fordi, det i virkeligheden udgør et sådant tomrum, men fordi materien her forekommer i en tilstand, der ikke kan indvirke på fysiske sanser.

Vi bliver således her vidne til to slags materier: den for sanserne synlige og den for sanserne usynlige. Men ligesom de synlige materier udgør den synlige verden, således udgør de usynlige materier en usynlig verden. Og vi er her kommet til fundamentet i enhver religion, nemlig dette, at der eksisterer en „åndelig“ verden hinsides den fysiske. Men for os er den usynlige eller åndelige verden altså ikke en tro eller hypotese, men en realistisk kendsgerning.

Men hvorfor betegnes denne usynlige verden som „åndelig“? Den betegnes som åndelig, fordi hele vor bevidsthed og tanke-

verden er bygget op af denne materie. Med fysiske sanser eller øjne kan vi ikke se vore tanker eller forestillinger. Derfor er det, at vi må udtrykke os ved et sprog. Hvis vore tanker var synlige ligesom vor fysiske organisme, som vore øjne, hår og hænder etc., behøvede vi ikke talens brug. Da tanker er det samme som bevidsthed, og bevidsthed igen er det samme som ånd, og ånd hører ind under den usynlige materie, har vi her årsagen til, at denne materies område er blevet kaldt „den åndelige verden”.

synlige del er altså den fysiske organisme, medens den usynlige del udgør bevidstheden. Men det er en kendsgerning, at den synlige del dirigeres og styres af den usynlige del. Den usynlige del er således den primære del ved det levende væsen. Men hvorfor skulle det samme ikke være tilfældet med verdensaltet?

6. KAPITEL

Hvorfor Gud er „i himlen”

Verdensaltet består også af en synlig og en usynlig del. Og ser vi ikke også her, at de materielle skabelser udtrykker logik, planer og hensigter eller opfylder logiske formål? Hvorfor skulle disse planer, ideer og hensigter ikke være opstået i den usynlige del af universet? Hvorfor skulle den usynlige del af universet ikke være sædet for disse planers, ideers og hensigters fremkomst? Hvorfor skulle den samme usynlige del af universet ikke være bevidsthed lige såvel som hos de levende væsener?

4. KAPITEL

Religiøs og intellektuel primitivitet

Verdensaltets uendelige tomrum består altså af en verden af usynlige materier og bliver derved lige så realistisk som den verden, der består af de for de fysiske sanser synlige materier. Men det betyder naturligvis ikke, at denne usynlige eller psykiske verden, som den også kaldes, passer ind i alle de mange forskellige religiøse forestillinger, man har dannet sig om den. Tværtimod, her har været frit spillerum for unaturlig fantasi og ren overtro. Produkterne heraf har igen bevirket, at mange intellektuelle mennesker ligefrem har fået antipati imod enhver tænkelig forestilling om denne usynlige verdens eksistens. Mange af disse intellektuelle personer eller videnskabsmænd betragter ethvert menneske, der beskæftiger sig med den åndelige verden, som primitivt og blotter derved deres egen intellektuelle brist. De afslører således ved denne deres holdning, at de slet ikke forstår, at de ved at benægte den usynlige

verdens eksistens er nødsaget til at måtte hælde til den anskuelse, bevidst eller ubevidst, at noget kan komme af intet, ligesom noget kan blive til intet. De stadfæster herved indirekte dem selv som primitive. Den åndelige eller usynlige verden er en åbenlys kendsgerning i form af verdensaltets uendelige tomrum.

5. KAPITEL

Vor tankeverden er en del af
tomrummet eller den
usynlige verden

Hvad skjuler der signu bag dette gigantiske tomrum? Der må uundgåeligt skjule sig det noget, de love, principper og kræfter, der bevirker mælkevejenes, klodernes eller verdenernes og de levende væseners fremkomst ud af mørket, ud fra den usynlige til den synlige tilstand. Ligeledes må den usynlige eller åndelige verden også udgøre en fortsættelse af den proces, der fører de samme nævnte realiteter tilbage ud af den

synlige og ind i den usynlige verden eller tilstand.

Der forekommer således en høj aktivitet eller energiudfoldelse inde i verdensaltets store tomrum, men altså i vibrationer og bølgelængder, der ikke kan indvirke på vore fysiske sanser. Hvordan kan man vide, at der virkelig forekommer stor energiudfoldelse i denne usynlige verden.

Ved at betragte vor egen tankeaktivitet og bevidsthedsudfoldelse, som udgør den del af den usynlige verden, der er knyttet direkte til vor oplevelse af livet. Forud for hvert et ord, hver en handling, hver en bevægelse, vi ønsker at udføre, er der gået en tankeproces. Vi ønsker, tænker og forestiller os i forvejen de fysiske handlinger eller manifestationer, vi ønsker at manifestere, ligesom alle de fysiske oplevelser, vi kommer ud for, efterlader sig tanke- og forestillingsaktivitet i vor bevidsthed.

Alt hvad menneskene har manifesteret er først blevet manifesteret i deres tankeverden, hvilket vil sige i den usynlige del af deres person eller fremtræden som levende væsen. Det levende væsen består således også af en synlig og en usynlig del. Den

Den usynlige del af universet udløser jo akkurat den samme art manifestation som den usynlige del af de levende væsener, nemlig hensigtsmæssigskabelse. Den usynlige del af universet, altså det uendelige tomrum, er således bevidsthed, sæde for tankemanifestationer, begær og vilje og det „Noget”, der er ophav til disse tankemanifestationer, dette begær og denne vilje.

Det er ikke så mærkeligt, at den forestilling, at „Gud er i himlen”, er kommet ind i verden, ligesom det også her bliver selvfølgelig, at begrebet „i ham leve, røres og ere vi” også måtte komme ind i verden. Guds jeg og bevidsthed udgør således den usynlige del af det væsen, vi kalder Gud, medens Guds fysiske organisme (det fysiske verdensalt) udgør den synlige del af samme væsen akkurat ligesom hos os selv og alle andre levende væsener. Vort jeg og bevidsthed udgør jo vor usynlige del, ligesom vor fysiske organisme udgør vor synlige del. På denne måde er vi således allerede i „Guds billede”.

7. KAPITEL

„Fødsel” og „død”

Som det fremgår af foranstående, er verdensaltets tomrum i realiteten ikke noget tomrum. Et sådant vil være en umulighed i universet. Men i alle situationer, hvor stoffet eller materien ikke er tilgængeligt for nogen som helst form for fysisk sansning, der opstår tomrummet. Hvordan skulle en verden eller et område, der ikke er tilgængeligt for nogen som helst form for fysisk sansning, ellers tage sig ud?

At tomrummet ikke er et område, inden for hvilket absolut intet eksisterer, bliver, som vi før har påvist, til kendsgerning derved, at den for sanserne tilgængelige fysiske verden, hvilket vil sige: mælkeveje, sole og kloder, ikke i noget som helst tilfælde eller i nogen som helst situation har sin første årsag eller sit første udspring i den synlige verden. Vi ser, at der ud fra tomrummets mørke eller den usynlige verden udrinder en stadig strøm af materier, der fortætter sig og bliver synlig eller tilgængelig for de fysiske sanser. Ligeledes

ser vi også, hvorledes de igen opløser sig og bliver utilgængelige for de fysiske sanser, hvorved de atter indgår i tomrummets mørke eller den usynlige verden, det er denne proces, vi kalder „fødsel” og „død”.

Vi ser, at sole og verdener fødes og dør, vi ser mineralske skabelser fødes og dør, ligesom vi ser vegetabiliske og animalske produkter fødes og dør. Alt hvad der er tilgængeligt for fysisk sansning fødes og dør. Her gives ingen undtagelser. Da materien ikke kan blive til af intet, ligesom den heller ikke kan blive til intet, bliver denne fødsel og død henholdsvis ikke nogen absolut begyndelse eller afslutning. Fødsel og død er således i realiteten henholdsvis en indgang til og en udgang af den fysiske eller den synlige verden. Vi bliver altså vidne til denne materiens forvandling fra synlig til usynlig tilstand.

8. KAPITEL

Vort evige „Jeg” bag materien

Men hvem er „vi”? Er vi identiske med den materie, der er denne fødsel og død underkastet? Nej, det kan vi umuligt være. Kendsgerningen viser indtil overdådighed, at vi udgør et „Noget”, der oplever eller konstaterer denne materiens forvandling eller fødsel og død. Det er rigtigt, at vi har en organisme, der også fødes og dør. Men hvorfor skulle den ikke være densamme fødsel og død underkastet? Den er kun en logisk opbygning af fysisk materie. Den udgør en blot og bar „skabt” foreteelse, udelukkende beregnet til kun at være et redskab, ved hvilket et „Noget” kan opleve og sanse den fysiske verden. Dette noget kan ikke være organismen selv, idet den kun udgør en frembragt eller skabt foreteelse, beregnet til at skulle opfylde en særlig hensigt. Men da en hensigt er det samme som et ønske, kan den kun have et levende noget til ophav. Ethvert levende væsens organisme er således opfyldelsen af et ønske og afslører dermed, at der bag organismen

eksisterer et levende noget, der er ophav til denne organisme, og for hvem denne er et redskab til hjælp for dets oplevelse af livet. Det er dette noget bag organismen, vi udtrykker som vort „jag”. Det er dette vort jeg eller selv, der ser ved hjælp af vore øjne, hører ved hjælp af vore ører, og ved hjælp af alle vore øvrige fysiske sanser oplever og manifesterer sig på det fysiske plan. Da dette jeg ikke ligesom organismen er skabt, idet det selv er skaberen, har det en evig eksistens. Det eksisterede før dets nuværende organisme blev til, ligesom det vil eksistere, når den samme organisme er ophørt med at være til på det materielle plan. Og ligesom det har været medvirkende til at skabe den nuværende organisme, således vil det igen være med til at skabe en ny kommende organisme og således fremdeles. Men dette jeg og dets bevidsthed eller tankeverden ligger således hinsides den fysiske sansning og hører derved med til tomrummets detaljer.

Verdensaltets tomrum er således sædet for alle levende væseners jeg'er, deres bevidsthed og tankeverdener, ligesom det på samme måde er sædet for Guds jeg og be-

vidsthed. I tomrummets mørke i universets dybder eksisterer således livets inderste kilde eller ophav og dets bevidsthed. Alle eksisterende levende væseners jeg og bevidsthed skjuler sig ligeledes i den samme fysiske usynlige verden. Dette gælder ikke blot alle de væsener, der har fysisk organisme, men det gælder også i lige så høj grad alle de væsener, der er frigjorte fra denne organisme, og som vi kalder „de døde”. De er alle i den usynlige verden, og ud fra hvilken de atter vil blive inkarneret i en ny fysisk organisme og derved igen komme til at manifestere sig i den fysiske verden.

9. KAPITEL

For de højeste åndelige evner
og sanser eksisterer der
intet tomrum

Universet eller verdensaltet består altså af to slags verdener: den fysiske verden og den åndelige verden. Alle mælkeveje, sole

og planeter og alt, hvad der i forbindelse med disse verdener er synligt for de fysiske sanser, udgør altså den fysiske verden. Alt hvad der ligger uden om disse fysisk synlige foreteelser, hvilket vil sige verdensaltets mørke tomrum, udgør den åndelige verden. Når denne verden viser sig som tomrum, er det som tidligere omtalt, kun fordi nævnte verdens detaljer ikke er tilgængelige for fysiske sanser. Men for de højeste åndelige evner eller psykiske sanser udgør den åndelige verden ikke noget tomrum. For disse sanser bliver verdensaltets fysiske tomrum til en gigantisk strålende verden fuld af liv, lys og glæde.

Vi skal ikke her komme nærmere ind på denne verden, da vi i andre foredrag og skrifter har omtalt den. Vi skal bare her give endnu et lille strejflys ind over den fysiske side: verdensaltets tomrum. I almindelighed tror menneskene, at dette tomrum også er en fysisk verden, som man fysisk kan nå frem til at leve og bevæge sig i på samme måde, som man kan leve og bevæge sig i det fysiske område, der hedder jordkloden. Mange mennesker tror, at man vil nå frem til at kunne bygge fartøjer, en slags rum-

skibe, ved hvilke der ligefrem kan etableres ruteforbindelser til andre kloder og solsystemer. De fremmede verdener skulle således kunne blive til fabelagtige turistattraktioner, ligesom import og eksport imellem kloderne derved også måtte blive en kendsgerning. Vi ser her, hvor kolossalt en fantasi kan løbe løbsk, når den beskæftiger sig med områder, hvis sande struktur dens ophav ikke kender. De forstår slet ikke, at det er lige så umuligt for det animalske væsen at leve i verdensaltets tomrum, som det er umuligt for en almindelig flue at leve på bunden af oceanet og for en dybhavsfisk at leve i en brændende ørken.

Alle levende væseners fysiske livsområde er totalt afhængigt af de livsmuligheder, der er givet dem adgang til igennem deres fysiske organisme. Livsmuligheder denne ikke er bygget til at kunne afføde, hvordan skulle de levende væsener kunne opleve disse?

10. KAPITEL

Den fysiske verden er en sekundær verden

Ethvert levende væsens organisme er et redskabudelukkende beregnet til at give sit ophav en særlig bestemt livsmulighed. Hvad denne livsmulighed går ud på er således baseret på denne organismes kapacitet. Uden for denne kapacitets område kan intet væsen normalt opleve den fysiske tilværelse. Derfor kan en flue ikke leve på bunden af oceanet, og en dybhavsfisk ikke leve i en brændende ørken. De må hver især blive, hvor de er, da deres organisme ikke kan give dem livsmulighed under andre betingelser end dem, den er bygget til at opfylde.

Hvis væsenet kommer uden for de livsbetingelser, dets fysiske organisme er bygget til at opfylde, ophører dets fysiske tilværelse, og vi siger, at det dør. Men denne død gælder kun dets fysiske tilværelse. Dets jeg og dets hermed forbundne usynlige del af dets eksistens, hvilket vil sige dets bevidsthed eller tankeverden, eksisterer

stadig. Men da den fysiske organisme er død, kan væsenet ikke mere igennem den tilkendegive sit jags og dets bevidstheds eksistens. Og der bliver derfor nu et fysisk tomrum, der hvor det før med sin manifestation opfyldte det fysiske rum. Men i dette tomrum lever det altså stadig, manifesterer sig og oplever livet igennem sin dertil egnede åndelige organisme sammen med alle de andre ligestillede væsner, indtil det atter kan fødes på det materielle plan. Da denne tilværelse som her påvist ikke er tilgængelig for fysiske sanser, er det givet, at den fysisk kun kan fremtræde som usynlig.

Og det er denne usynlige verden, vi oplever som verdensaltets tomrum. I dette tomrum skjuler sig således den virkelige primære verden. Herfra fødes væsnerne i den fysiske verden, og hertil kommer de tilbage, når de dør fra nævnte verden. Den fysiske verden er kun en sekundær verden. Den fysisk usynlige, åndelige verden eller verdensaltets tomrum er således det primære livsområde. Det er det evige livs domæne.

11. KAPITEL

Jordkloden er en levende
organisme, vi ikke kan
forlade i fysisk tilstand

I henhold til foranstående lille strejflys over verdensaltets tomrum vil man se, at dette i sig selv ikke er og vil aldrig i nogen situation kunne blive skuepladsen for fysisk liv og tilværelse på anden måde end igennem princippet: den organiske fødsel og død. I kraft af dette princip indgår vi til den fysiske verden fra den åndelige verden. Og i kraft af samme princip vender vi atter tilbage til den åndelige verden. Når vi har kunnet fødes til den fysiske verden, er det kun i kraft af, at der i forvejen eksisterede en sådan verden. Men en fysisk verden kan ikke eksistere og give livsmuligheder for diskarnerede væsener uden at være en levende organisme. En sådan organisme er jordkloden. Inden for dens særlige struktur forekommer de særlige livsmuligheder, på hvilke vort daglige fysiske liv er baseret. I samme grad som vi eventuelt forlader jordklodens fysiske område,

kommer vi ind i verdensaltets tomrum, hvor vi ingen som helst mulighed har for at opretholde vor fysiske tilværelse. At komme ud i verdensaltets tomrum er det samme som at komme ud i forhold, hvor vor fysiske organisme ophører med at være et redskab for livets oplevelse, idet de fysiske dimensioner, den er bygget til at skulle overvinde, ikke mere eksisterer. Hvor der ikke er luft, kan lungerne ikke fungere. Hvor der ikke er lys, kan synet ikke fungere. Hvor der ikke er lyd, kan hørelsen ikke fungere, ligesom talens brug også bliver en umulighed. Men hertil kommer endvidere, at den tyngdekraft, der ellers holder os på plads, heller ikke eksisterer, og dermed træder vort ligevægtscenter ud af funktion. Der eksisterer ikke mere noget „op” eller „ned” for os. Og dermed er vor orienteringsevne sat ud af funktion. Desuden måtte vort befordringsmiddel kunne præstere en fart, der mindst svarer til lysets hastighed, hvis ikke denne gigantiske rumrejse skulle komme til at kollidere med vor i forhold hertil fremtrædende døgnfluertilværelse.

Efter dette turde det måske være for-

ståeligt, at fysiske rumskibsrejsende aldrig vil nå levende frem til det fjerne mål i verdensrummet, som de har sat sig. Hvis deres befordringsmiddel uskadt kan nå bestemmelsesstedet, hvilket sandsynligvis ikke er uden for mulighedens grænse, da vil rumskibet på den fjerne verden kun komme til at udgøre en grav, i hvilken dets passagerer er bisat. Rumskibsrejsen bliver således kun en bisættelse af selvmordere. Verdensaltets tomrum er ånd og kan derfor kun befærdes af åndelige væsener.

GENNEM VERDENSALTETS TOMRUM

1.	kap.	Afstande i verdensrummet .	71
2.	"	Stjernesystemets fremkomst og forsvinden	73
3.	"	Tomrummet er en åndelig verden	75
4.	"	Religiøs og intellektuel pri- mitivitet	77
5.	"	Vor tankeverden er en del af tomrummet eller den usyn- lige verden	78
6.	"	Hvorfor Gud er „i himlen“.	80
7.	"	„Fødsel“ og „død“	82
8.	"	Vort evige „Jeg“ bag mate- rien	84
9.	"	For de højeste åndelige ev- ner og sanser eksisterer der intet tomrum	86
10.	"	Den fysiske verden er en sekundær verden	89
11.	"	Jordkloden er en levende organisme, vi ikke kan for- lade i fysisk tilstand	91